

zoo even en de massa kwam niet eerder tot rust, dan toen zij zich stortte in het meer!

Ontzet had Lotte dit alles aanstaard. Want binnen een kwartier was van Gorgau niets meer over. Ook de bewoners konden zoo spoedig niet ontvluchten. Niemand der reizigers was gespaard.

Overmand door het vreeselijk gezicht, sprakeloos van ontzetting, viel het arme kind neer en snikte luide.

En toen het gerucht van het vreeselijk ongeluk zich verspreidde door het land, kwamen van alle zijden redders opdagen. Het was te laat. Alles was onder de bergmassa bedolven. Een groot graf en allen levend begraven.

Dát was de ramp van Gorgau, nog niet lang geleden.

Ook Pietre had zich naar de plaats des onheils gespoed. Oom's huis was verdwenen. En hoe hij zocht, zijn zuster vond hij niet.

Wat kon de arme jongen zich anders denken, dan dat ook zij was bedolven.

Wel hoorde hij, dat 3 mannen en 2 kinderen het leven er af gebracht hadden, doch daar was zijn zuster niet bij.

Zoo stond hij alleen. Zijn besluit was genomen. Hij was jong en sterk. Zijne bee-

nen konden hem ver dragen. Hij zou deze streek verlaten en elders werken.

Nog eenmaal wilde hij toeven, waar hij van middag van zijn zusje afscheid heeft genomen.

In de schemering kon hij niet onderscheiden, wie hem daar tegentreedt op het bergpad.

„Pietre!”

„Lotte!”

Broeder en zuster hadden elkaar weer gevonden.

„Hebt gij 't gezien, daar beneden?” zei zij snikkende.

„Ik had je daar al gezocht zus en vond je niet en dacht toen, dat gij ook”

Hij durfde het woord niet uitspreken, doch klemde zijn zusje stijf aan zich, alsof hij bang was ze toch te verliezen.

Veel had Lotte te vertellen en zoo in de schemering gingen de kinderen hand in hand de berg af en naar de plaats des onheils.

En daar waren vrienden, die de beide weezen gaarne opnamen, verzorgden en een plaats gaven aan hunnen disch. Maar nooit zullen zij vergeten, hoe zij dien dag door den Vader aller weezen bewaard werden.

Uitsnede over de Politie-agenten in Japan

DOOR

B. H. KORFKER.

Het keizerrijk Japan bevindt zich ten Oosten van Azië en bestaat uit vier groote eilanden: *Jesso*, dat *zonsopgang* beteekent, *Sikok*, vier rijken, *Kioe-Sioe*, *negen provinciën*, en de *Koerillen*, met nog eene menigte eilanden, waarop

zich vele vuurspuwende eilanden bevinden of die door koraaldieltjes gevormd zijn. Het klimaat is er niet heet en niet warm en zeer gezond. De menschen zijn er verbazend werkzaam en bearbeiten den vruchtbaren grond met gunstig gevolg. Zij verbouwen vooral rijst en thee en leggen zich vooral op de zijdeteelt toe. In het bewerken van goud, zilver, zijde, porselein, hout en staal overtreft hen geen volk in Azië

Langen tijd hielden de rijken alle buitenlanders tegen. Er mocht geen enkele vreemdeling in Japan komen. Maar dat is veranderd. En weet ge, welk volk er het eerst mocht komen? Dat waren de Nederlanders. Er is een eilandje, Desima, dat met een brug aan het veel grootere eiland Kioe-Sioe is verbonden, nabij de stad Nangasaki en op dat eiland mochten wij onze koopwaren brengen. Maar verder ook niet en ook nergens meer. Dat duurde van 1611 tot 1853. Toen werden ook de Noord-Amerikanen toegelaten en sedert dien tijd is de handel van Japan zeer sterk toegenomen.

Het heeft van alle volken, vooral van die uit Europa, wat geleerd. Van Pruisen heeft het oorlogvoeren te land, van Engeland het oorlogvoeren ter zee geleerd en dat ze het goed kunnen, hebben ze bewezen. Want China, dat grooter is, hebben ze dan geducht klop gegeven in den laatsten oorlog, meer dan China lief was. Het had zulk een uitslag ook niet kunnen verwachten.

Van ons hebben ze eigenlijk alles geleerd, want wij waren immers de eerste Europeanen, met wie ze kennis maakten? Inzonderheid hebben ze van ons afgezien de manier, om iets te leeren en zij hebben van ons het eerst het evangelie gehoord. Thans treft men in Japan overal de kennis der waarheid aan en de wetenschap wordt er in tal van scholen beoefend.

Men zegt, dat zij de inrichting van het politiewezen hebben overgenomen van de Franschen. Laat ik u eens iets van de politieagenten (veldwachters) vertellen.

Japan heeft 41 miljoen inwoners en daarvan behooren er 40 duizend tot de politie. Op elke 100 inwoners dus één. Dat is veel, hoor ik u zeggen, en ik zeg u dit na. Ik denk niet, dat dit in ons land zoo is.

In de groote plaatsen zijn, dit spreekt van zelf, de meesten.

De inspecteur van politie, die in het geheele rijk aan het hoofd staat, heeft een jaarlijksch inkomen van ruim f 4000, de agenten in de stad brengen het niet hooger dan f 150. De kleeding wordt hen verschaft

en als zij den dienst verlaten, krijgen ze een pensioen van f 65, dat ieder jaar een weinig verhoogd wordt. Die in den dienst gewond wordt, wordt ook gepensioneerd en die, tengevolge van wonden of ziekte, in den dienst, sterft, wordt op kosten van het rijk begraven en zijne weduwe ontvangt een jaargeld.

De dienst is zwaar; vierentwintig uren één diensttijd aan één stuk. Van die 24 uren moet hij acht uren op schildwacht staan op één der kleinere posten, waarvan er alleen in Tokio of Jeddo, de hoofdstad van Japan, driehonderd acht en dertig bestaan. Acht uren moet hij besteden met rondlopen in de plaatsen, waar het toezicht het meest noodig is, gedurende de overige acht uren mag hij zich nederzetten of te slapen leggen op een bank aan een der einden van zijn post, maar dan moet hij zorgen, bij het minste gevaar wakker te zijn.

De agent van politie moet van alles wat weten en houden een vaderlijk toezicht op de belangen van iedereen. Hij moet al de bewoners van zijne wijk kennen, van alle voorvallen gewag maken, en melden wie er ziek zijn en wie er sterven, opsporen de smokkelaars, toezicht houden op de wegen, de kanalen en de kerkhoven of ze zich in goeden staat bevinden, de verlaten kinderen opsporen en terechtbrengen, nasporen of de gewichten en maten in de winkels voldoende zijn en toezicht uitoefenen op de schouwburgen en de herbergen.

Hij heeft dus veel te doen en heeft dus eene zware verantwoordelijkheid.

In den rechterzak van zijn mantel moet hij steeds een zakboekje en een potlood dragen, die hij gebruiken moet om aantekening te houden van het geringste, dat hij ontmoet; verder een fluitje om alarm te maken of om als een signaal te dienen, en een lang, sterk koord om er gebruik van te maken, als hij iemand gevangen moet nemen.

Het gevangennemen kost hem niet veel moeite, zooveel ontzag hebben de Japanneezen voor de wet. In Japan is de wet alles.

Elke agent krijgt van de regeering eene opgave van al de bijzonderheden, waaraan zijn uniform moet voldoen, hoe lang zijn hoofdhaar wezen moet, hoe hij zijne handen houden moet bij het loopen en het zitten. Hij moet altijd gewapend zijn uitgezonderd in de havensteden, waar vreemde zeelieden komen. Men is bang, dat de zeelieden er met de politie gaat vechten.

De agenten worden gevormd uit een oud geslacht *Samaurai*, en gaat de dienst over van vader op zoon. Zij zijn verstandige lieden en beslist en moedig, staan onder goede tucht en zijn niet gemakkelijk om te koopen.

Een vreemdeling behoefde eens de hulp van de politie, in een buitengewoon geval en hij wilde daarvoor den agent een geldstukje geven. Maar de agent bracht twee vingers aan zijn chako en wees daarna op zijn kleed: hij was dienaar van den Staat, wilde hij zeggen, hij kon door niemand anders beloond worden dan door den Staat.

De Japannezen zijn beschaafde menschen, maar de politie-agenten zijn de beschaafste van allen. Zij zijn zeer voorkomend en vriendelijk jegens iedereen en nooit zullen zij een vreemdeling uitlachen, als hij moeite moet doen om het Japannees te spreken.

Het is waarlijk een aardigheid te zien, hoe gehoorzaam de menigte is aan de agenten, als zij in de eene of andere straat een opstootje moeten beslechten. Er is niemand onder de geheele menigte, die er aan denkt, iets tegen hen te doen of hen uit te lachen. Zij onderzoeken de zaak zeer nauwkeurig, houden aantekening van alle bijzonderheden, stellen een verslag op en het geschiedt nooit, dat iemand hunne bevelen niet oogenblikkelijk opvolgt. En wat den vreemdelingen het meest verwondert is, dat zij er allen zoo jeugdig uitzien, minstens twintig of eenentwintig jaren, en ze zoo klein zijn. Alle agenten moeten een examen doen in de rekenkunde, de vaderlandsche en algemeene geschiedenis, de aardrijkskunde en in de beginsels van de rechtskunde.

Elke stad heeft een school voor de agen-

ten, waar de jongelieden worden onderwezen. Daar leeren ze schermen, worstelen, boksen enz.

Van Juni tot October is hun uniform wit, van October tot Juni dragen ze een pak van donker laken, voorzien van vergulde knopen. De inspecteurs dragen zilveren banden om hun chako of kepi, zooge 't noemen wilt. Als het regent, dragen ze een kapmantel.

In de meeste Japansche steden treft ge een museum aan, een politiemuseum dus, waar men in kasten de kleederen en wapenen bewaard, die in de worsteling met den eenen of anderen woesteling, gehavend of stuk gebroken zijn.

Elk jaar heeft er in de groote steden een soort tournooispel plaats tusschen de agenten. De strijders treden elkaar twee en twee tegemoet in het strijdperk, en op de galerijen staan talrijke toeschouwers. De strijders dragen het kostuum der oude *Samaurai*, een kort boezeroen, vest met korte mouwen en van voren van een borstharnas voorzien, voor de oogen een masker, helm met leer overtrokken, zeer dikke handschoenen, zachte schermeschoenen aan de voeten. Het zwaard is van bamboes, aan het eind met een zachte huid overtrokken.

De twee kampvechters beginnen met zich op den grond neder te zetten, tegenover elkander en het wisselen van deftige begroetingen, daarna zetten ze zich elk op ééne knie neder en kruissen de degens; dan staan zij op, zien elkander streng aan en beginnen te schreeuwen, als een kat op een dakgoot, of te blaffen op allervreeseijkste wijze. Eindelijk vallen ze elkander aan alsof ze elkander willen verscheuren, stooten als waren ze wilde beesten, huilen, janken en brommen en slaan met de sabels gezwind heen en weer. Het lijkt, alsof één van de twee niet meer kan, hij valt neder op den grond en kan niet meer opstaan. Doch dit is schijn, hij richt zich op, velt zijn makker, nog eens en hij treedt als overwinnaar uit het strijdperk te voorschijn. Nu buigen zij weder diep voor elkander, brengen hunne wapenen op eene bestemde

plaats en een nieuw tweetal treedt te voorschijn om eenzelfde kamp aan te vangen.

De commissarissen zijn gedurende het tweegevecht op den grond langs den muur gezeten, om aantekening te houden. Een inspecteur leest de namen der overwinnaars op en als alles is gedaan, treden de commissarissen en inspecteurs met elkander in het krijt en hunne leerlingen zien toe, nu en dan luide hunne goedkeuring te kennen gevende.

Er bevinden zich onder de Japanneesche politieagenten enkele voorbeeldige christenen, die de belangen van het koninkrijk Gods bevorderen. Eén hunner verhaalde, hoe in een beruchte stadswijk, waar hij geregeld toezicht houden moest, eenige christelijke scholen werden gesticht en hoe daardoor de wijk een geheel ander aanzien had gekregen. Van *honderd* veroordeelden wegens overtreding der wet of wetsontduiking per jaar, was het aantal misdadigers geslonken op *vijf*!

Deze agent woonde in het begin de evangelieprediking bij, maar dan stond hij buiten. Toen kreeg hij moed om binnen te gaan en kocht een Bijbel, om het Woord Gods te onderzoeken. Hij begon met het lezen van de vier evangeliën. „Dáár vond ik” zoo sprak hij, „wat ik hebben moest,

wat ik noodig had in leven en in sterven.” Van toen aan beschouwde hij zijn dagelijksch werk als een werk, dat God hem opgelegd had en hij verrichtte het uit liefde tot God. Hij had de gewoonte te zeggen: „Als mij een moeilijk geval voorkomt, vraag ik maar, hoe de Heere Jezus in zulk een geval gehandeld zou hebben, als Hij in mijne plaats stond.”

Als iedereen in Japan zoo dacht, men zou de gevangenen kunnen sluiten. „Vroeger,” zei hij, „was ik hard en onverzettelijk en het baatte mij niet, thans tracht ik met zachtheid op te treden en het lukt mij nu veel beter.”

Deze man was bij zijne oversten zeer gezien en bij de armen zeer geliefd. Een ander politieagent werd zendeling.

Zooals gij ziet, is het corps politieagenten in Japan wel in achtung en aanzien en misschien denkt gij aan onze agenten, die zich over 't algemeen weinig in de achtung en liefde der menschen mogen verheugen. Toch wordt dit beter. Dat bleek in Amsterdam tijdens de Kroningsfeesten. Toen hebben de agenten zich kranig gehouden en hunne belangrijke diensten zijn gewaardeerd ook, want er zijn zeer vele giften ingekomen van de burgers, om hen eene extra belooning te geven.

DAVID en GOLIATH

DOOR

J. SCHOUTEN.

Toen Goliath, de reus van Gath,
Het volk van Isr'el tegentrad,
Greep angst en schrik het leger aan
En niemand dorst den reus weerstaan.

Hij smaadde en hoonde Isr'els God
En tartte 't volk met bitt'ren spot.
Dat hoorde David en vol moed
Ging hij den vijand tegemoet.

„Gij komt,” sprak David onvervaard,
„Met schild en harnas, spies en zwaard,

Maar ik kom in Jehova's Naam,
Hij maakt mij tot den strijd bekwaam.”

Mèt slingert hij een gladden steen
Naar den verwaten snoever heen.
De worp treft dood'lijk, en de held
Heeft 's volks belager neêrgeveld.

Wie nimmer bouwt op eigen kracht
Maar vast vertrouwt op 's Hemels macht,
Hij vindt zijn sterkte in den Heer
En slaat des Boozen macht terneer.